

הקאמרי
פרויקט חבורתי

אזהרת טריגר

מאת קרן כהן ישראלי
בימוי דנה דבורין

פלטפורמא
מאליסות לאמנות

משרד
התרבות
והספורט

אזהרת טריגר

מאת **קרן כהן ישראלי**

בימוי **דנה דבורין**

צוות תפעול במה:

מנהלי ההצגה **גיל סרי**, **שרה לבקוביץ'**

מנהל הבמה **דניאל פישביין**

מפעילי התאורה **חי אטמנזי**, **רון בכר**, **יהודה מקירי**

מפעילי הסאונד **ברוך ביבס** (רוקי) / **אלון בלום**

בקליינר **סאונד עמית פורז**

מתכנת וידאו **מקס טיגאי**

מפעיל וידאו **אורטל ששון** / **דניאל קליינברג**

הלבשה ואביזרים **מיה לוי** / **גלי יוחאי**

מסובבת במה **הילה צארום**

מחלקת הייצור:

מנהלי ייצור **אמיר עבודי** - **מנהל**,

גיל ורטהיימר, **תרזה אברהמי**, **אורי כהן**

תלבושות ומתפרה **הדס אבנרי** - **מנהלת**,

סבטלנה גוסייב, **אביב רון**, **אירינה צ'רנישוב**,

נועם ברק, **נוגה פז אוקסמן**

עיצוב אביזרים **אורלי שנברגר** - **מנהלת**,

מיה בבילה, **שירן לוי**, **מיכל ממן**,

הילה דוד, **רנן הררי**

מחלקת איפור ופיאות **מיכל שביט** - **מנהלת**

בניית התפאורה **אירגונית בע"מ**

ממונה בטיחות מטעם הקאמרי **יעקב הכהן**

עריכת תוכנייה **אחינעם קפון**

עיצוב תוכנייה **אפרת הקרי סמיירה**

הדפסת תוכנייה **בית קופי פרינט בע"מ**

צילום **יפעת גבאי**

עיצוב הפוסטר **יפעת גבאי**

עיצוב אתר

CODO - Web dreams come true

פיתוח איחסון ותחזוקה לאתרים,

מסחר אלקטרוני ואפליקציות רשת

דרמטורגיה **דויד בילנקה**

עיצוב תפאורה **שני טור**

מוזיקה **עידן יצחייק**

עיצוב תלבושות **אביה בש**

עיצוב תאורה **זיו וולשין**

וידאו ארט **יפעת גבאי**

הדרכה קולית **טלי שוחט**

ליווי תנועתי **לי נחת שלום**

יעוץ וליווי אומנותי **שחר פנקס**

עוזרות במאית **לימור בז'ינסקי**, **שגה דובדבני**

עוזרת מעצבת תלבושות **עלמה שפיגלר**

עוזרת מעצבת תפאורה **אלה באום**

הפקה **הני ישעיהו**

מדריכה חברתית **הילה צארום**

ליווי פסיכולוגי **ענת הדר זלצשטיין**

הפקה מטעם הקאמרי **עדי פולק וחיים סלע**

אנסמבל "נובה פלטפורמא":

אושר דניאל

אסף סער

בר חניניץ

דור טרייסטמן

חנה תבור

כפיר ברוך הוד

נועם רבי בראל

נורית בוכבוזה חרר

שלי ישי

שני הדר

שחקניות מצולמות:

אורלי קטן **לימור בז'ינסקי**

אנדריאה שוורץ **מורן ארביב גנס**

דנה קוצ'רובסקי **נוי הלפרין**

ירדן ניקפהמה

ועד מנהל עמותת פלטפורמא:

אורית רבינוביץ'

מאיה גרוסמן

רונית עופרת

שני זילברשטיין

יו"ר אגודת הידידים של פלטפורמא:

עפרה הרטל רוזנבלט

תודות מיוחדות:

מיכל ויובל רכבי

משרד עו"ד מיתר

הקדש בראון

הקהילה היהודית של דטרויט - פדרציית דטרויט

כל צוות תיאטרון הקאמרי ובראשו יפעת צחי המנכ"לית, גלעד קמחי, חיים סלע, שחר פנקס

וכל המחלקה האמנותית - על שיתוף פעולה מחבק ובית חם.

"לא יודעת לאן אני רצה. אלוהים.

אני מסתכלת כל הזמן לצדדים

וקולטת אנשים נופלים.

אני מנסה לא ליפול,

אבל זה קשה

כשצריך כל הזמן לדלג מעל...

זה אנשים שרק לפני רגע עוד רקדו איתי.

היינו חמישים...

איך יכול להיות שנשארנו עשרה?"

(מתוך ההצגה)

הצגה ראשונה **28.04.2025** | משך ההצגה **כשעה ועשרים דקות**. בסיום ההצגה יתקיים שיח עם הקהל.

על ההצגה

דרמה מקורית מרגשת בהשראת סיפורים אישיים של שורדי ושוודות מסיבת הנובה ובהשתתפותם על הבמה.

6:29 זריחה של יום חדש, צלילי הטרנס ברחבת הריקודים מתחלפים בצבע אדום, המסיבה מתפוצצת וכולם מחפשים מחסה. עשרה צעירים. את שהצליחו לחזור מהנובה בחיים, מגלים שהדרך להחלמה עוד ארוכה. כל רעש של אפנוע נשמע כמו אזעקה, צלול הטלפון מקפיץ ואפילו שאלות ומבטים הם טריגר. רק במרחב מרפא, מוגן ואינטימי, שהוקם במיוחד עבור שורדי המסיבה, הם מעזים להתמודד עם הטראומה ולהחזיר לעצמם את השליטה על חייהם.

הצגה נוגעת ללב ומתובלת בהומור, שבה הקהל הוא חלק ממסע הרפוי של הדמויות, כי הסיפור שלהם - הוא הסיפור שלנו. בסיום ההצגה הקהל מוזמן לשיח משותף עם השורדים. את, שבמהלכו יצופו שאלות ותחושות. ההצגה היא הזדמנות נדירה להביט לטראומה בעיניים ולהיחשף לסיפורים מעוררי השראה על אומץ, אמונה ובחירה בחיים.

”גם אם ההתרחשות היא דמיונית - היא מתייחסת לקונפליקט אמיתי שלהם”

קרן כהן ישראלי, על כתיבת המחזה

”תיאטרון פלטפורמא” עבדתן עד עכשיו עם נשים שורדות אלימות. ספרי על ההחלטה להתמקד הפעם בשורדי הנובה.

לפני השבעה באוקטובר היינו בתהליך של הפקה חדשה העוסקת באלימות נגד נשים, אבל השבת השחורה טרפה את הקלפים. התמונות והסרטונים שהגיעו מהאירוע אילו נלקחו מסרט אימה ואז הגיעו הטלפונים. הם פצעו, רצחו, חטפו, אנשים שאני מכירה אישית מקרוב. בימים שאחרי, הלוויות קורעות לב, ניחומי אבלים כואבים, ביקורים שוטפים בבית החולים, כל שישי הסעת בגטים עם שניצלים לשריוורים ברצועת עזה והכל תחת טילים ושמיים חשופים. משבר אמון, חוסר ודאות שפלש לחלומות רדופי מחבלים אצלי בבית, אני אמא ואני צריכה לשמור על שני הבנים שלי.

בפלטפורמא כבר בימים הראשונים יצרנו מעגל תמיכה ועשייה עם נשות פלטפורמא בוגרות שלושת המחזורים ולאורך המלחמה קיימנו איתן מפגשים קבועים בזום. תחת אזעקות והבידוד חברתי, צפו כל הטרירגרים, אבל הידיעה שיש “בית”, חיזקה ואיפשרה מקום לפרוק, לשתף ולהביע בדרכים יצירתיות. במקביל כבר בשבועות הראשונים חישבנו מסלול מחדש. כעת הטרואמה היא לאומית, היא נוגעת בכלנו, לכן החלטנו למקד את הפלטפורמא שלנו בכאן ועכשיו. לרתום את הידע, הניסיון, המקצועיות שלנו כתיאטרון אקטיביסטי שפועל באזורי טראומה וריפוי. השורדים של הנובה הם חברה צעירים בתחילת דרכם, שהטרואמה שלהם הגיעה בנקודת זמן משנת חיים. דייקנו את המודל שלנו במטרה להשמיע את קולם, להתחבר שוב לחלום שלהם, להגשמה, למשמעות, לבחור לא מתוך הישרדות אלא מתוך הרצון להיות. דרך העיניים שלהם, אנחנו חברה יכולים לקבל פרספקטיבה

לדמות עם מהלך - היא מורכבת. לכל אחד יש חיים שלמים שקדמו לנובה, שהושפעו מהנובה, אבל ביצירה בחרנו להתעמק בזווית אחת מתוך מכלול החיים שלהם. מכיוון ואני כתבתי את המחזה, לעיתים הם סוג של “פוגשים” את עצמם דרך העיניים שלי, וזה מעלה להם שאלות: האם ככה רואים אותי? האם זה מה שהייתי רוצה להראות? מה יחשבו עלי כשיצפו בהצגה? הם צריכים להגיע להסכמה לא פשוטה להיפרד מהפרטים, ולהתמסר דרך עולם דמיוני שמבטא את הרגש האוטנטי במקום ה“פצוע” שלהם. הייתה לי הזכות לעבור מסע אישי מרגש עם כל אחד ואחת, ולגעת בנימים חשובים בעדינות, בתשומת לב לתהליך האישי לצד הסיפור הקבוצתי שנרקם במחזה.

אילו אתגרים היו בתהליך הכתיבה?

תהליך הכתיבה הביא איתו לא מעט אתגרים. קודם כל, אנחנו מתעסקים בטרואמה מתמשכת, שעוד לא נגמרה. אין מרחק בריא של זמן ומקום. בנוסף, מדובר בעשרה משתתפים: רציתי גם לייצר נפרדות ולתת לכל אחד את המקום שלו, אבל גם לא להעמיס על הקהל עשרה סיפורים של טראומה בתקופה רווית כאב. ניסיתי לפענח איך לאפשר נקודות אור ולתת מקום גם להומור שקיים אצלם, בתוך הסיטואציה הכל כך קשה הזו. לא בכדי להעלים את הכאב, אלא דווקא כדי לייצר מרחב נשימה שיאפשר לו להיות.

אחד האתגרים המרכזיים הוא המפגש של השחקנים עם החומר הכתוב. בקריאה הראשונה של המחזה היו כאלה שעפו וחשבו שזה מדהים, אבל היו כאלה שהרגישו שהם שקופים, או שלא רואים אותם כמו שהם רוצים. היה שם הכל מהכל, התרגשות, בכי, צעקות ושתיקה רועמת. זה לימד אותנו המון אבל זו הייתה סיטואציה לא פשוטה שהצריכה לחזור לעבודת עומק ולדייק כל דמות וכל מהלך. בקריאה השנייה הם כבר היו ב“אורות”. פתאום הם צחקו ובכו, הם הצליחו לראות כל דמות ודמות. אבל השכתובים המשיכו גם לאחר מכן. גם בתהליך החזרות, דנה ואני היינו בפינג-פונג כדי להגיע לדיוקים הנכונים, שגם שומרים על הרמה האומנותית וגם נאמנים לצורך של כל אחד מהמשתתפים. בקריאה השלישית, הם כבר נקשרו לדראפט הקודם אבל כבר התחילו להבין את האתגר שביצירה מקורית, המבוססת על סיפור שטרם נגמר.

האם היה משהו שהפתיע אותך במפגש עם הסיפורים או בכתיבה?

היו לא מעט סצנות שכתבתי ולאחר מכן הן התרחשו באותה הרוח במציאות, וכל פעם שזה קורה, אני מגלה עוד ועוד כמה כוח יש למילים, למחשבה, לכוונה. כשאני רואה אותם פועלים בחיים האישיים שלהם בעקבות טקסט כזה או אחר והם יוצרים שינוי של גיבורי על בחיים האישיים שלהם, זה מפתיע וממלא לי את הלב בסיפוק ובאהבה גדולה.

ולסיום, מה היה לך חשוב בכתיבת המחזה?

היה לי חשוב להיות נאמנה אליהם כקבוצה וכיחידים. נאמנות רגשית בכתיבה. גם אם ההתרחשות היא דמיונית - היא מתייחסת לקונפליקט אמיתי שלהם. היה לי חשוב להתייחס בכבוד, ברגישות, באהבה ובאומץ לסיפורים שלהם. לתת לכל אחד מהם זרקור, איזה תמלול לחוויה שלא היו יכולים להגיע אליו לבד. ויחד עם זה, היה לי חשוב להביא לקהל ערך שהם לא יוכלו לקבל בשום מקום אחר, קודם כל דרך החוויה. לא רציתי שזה ירגיש כמו סרט דוקומנטרי. לכן המחזה מתרחש לא רק באירוע עצמו, אלא גם בהתמודדות אחר כך, שמעלה נושאים שנוגעים לכולם - אהבה, קריירה, יחסים עם הורים... אלה התמודדויות יומיומיות אבל דרך העיניים של שורדי טראומה. ברגע שיושבים באולם, מסתכלים בעיניים של אנשים אמיתיים שחוו את זה, הצופים עוברים יחד איתם את המסע. אני לא רוצה שהקהל ישב בנוח, אלא שישאר ערני, חי ובועט יחד איתנו. שיתרגש, שיחייך, שיבין שזה בסדר לדמוע ולצחוק יחד, שירגיש מה זה לעסוק בכאב מתוך מקום של ריפוי, עוצמה ובחירה. דרך הבמה אני רוצה להביא את החיים. שהקהל יצא מהאולם עם מחשבות, שאלות, רגישות ורצון לשנות, שרק יהיה פה טוב.

”האתגר הגדול היה לגעת בטרואמה כשאנחנו עדיין בתוך הטרואמה”

דנה דבורין, על בימוי ההצגה

ספרי על הבחירה לעבוד עם שורדי הנובה. במה הדבר היה שונה מהעבודה של "תיאטרון פלטפורמא" עד אז?

ממש כמה ימים לאחר השבעה באוקטובר, כבר היה ברור לקרן ולי שאנחנו צריכות לשים את המשאבים שלנו - כגוף שמתמחה בטרואמה - בטרואמה הלאומית, שקרית כאן ועכשיו. בעוד העבודה עם הנשים שליוונו המשיכה, הפננו את תשומת הלב שלנו לנפגעי הנובה.

האתגר הגדול היה לגעת בטרואמה כשאנחנו עדיין בתוך הטרואמה. עד כה עבדנו ב"פלטפורמא" עם נשים שחוו אלימות בחייהן. מי שהגיעו אלינו היו לרוב ככמה שנים אחרי הטרואמה שלהן, עם זמן לטפל בעצמן ולעבד את הדברים עוד קודם למפגש איתנו. הפעם, הבחירה הייתה לעבוד עם אותם ניצולים שעוד חיים את הטרואמה.

אמנם הטרואמה קרתה בשבעה באוקטובר, אבל למעשה האירוע לא נגמר. הם חווים כל הזמן טריגרים סביב אותו אירוע. אם אנחנו, כאזרחים שלא חוו את האירוע הזה ממקור ראשון, מרגישים שאי אפשר לחזור לחיים - אחת כמה וכמה אותם ניצולים שמתמודדים עם מה שקרה בצורה עמוקה.

בנימה אישית, כל האירוע הזה פגש אותי גם במקום אישי: לבת שלי היו כרטיסים למסיבת הנובה, אבל משום מה בהחלטה של הרגע לא נסעה. חברים שלה היו בתופת הנוראית, נפצעו וחבר אחד נרצח. בנוסף, בעלה של החברה הכי טובה שלי הוא אחד ממפיקי המסיבה, ששרד את התופת אבל עם סיפור לא פשוט בכלל. תהליך יצירת ההצגה היה עבורי גם תהליך

וזו מאפשר תנועה שעוזרת להתמודד. כדי לנהל את תהליך החזרות, אני, כבמאית, צריכה הרבה גמישות מחשבתית ורגשית, סבלנות ותשומת לב לפרטים הקטנים. רק כך, ועם הרבה אהבה, אפשר לייצר מרחב של עיבוד ועבודה. אנחנו מגיעים לחזרות עם המון אהבה ושמחה, ואני דואגת לשתול בדיחות ואנרגיה טובה והרבה חיבוקים כדי שהדבר הזה יהיה נעים. והוא מאוד נעים. למרות האתגרים החזרות הן נעימות - המשתתפים אוהבים לבוא לחזרות, הם מלאי תשוקה וסיפוק ומבינים את הערך הזה.

הם שחקנים נפלאים ואני גאה בהם מאוד. הם נכנסו לנו ללב. זו אהבה גדולה מאוד, זו משפחה, ואני מרגישה שהם כמו הילדים שלנו. אני מודה על האפשרות להיות במקום שמאפשר להם ריפוי ואני שמחה שאפשרנו להם לחזור למקום שמביא להם הרבה אור - וזו היצירה.

האם היה משהו שהפתיע אותך במפגש עם הסיפורים ובעבודה עם השחקנים?

מה שהפתיע אותי לטובה זה החיבור המדהים, יוצא הדופן, בתוך הקבוצה. עם המון תשומת לב וליווי של הצוות, נוצר פה אנסמבל. הביחד שלהם נותן להם המון כוח. וגם לנו, צוות ההצגה - כל אחד מאיתנו קשור איכשהו לסיפור הזה. זה גם הסיפור שלנו.

כל אחד מאיתנו מרגיש שותף לתהליך ושזו המשימה שלנו - כבני אדם, כשאנשי מקצוע, כישראלים - להיות שם ולעשות כל מה שאפשר כדי שהריפוי יגיע לא רק אליהם, אלא גם למשפחות שלהם, לחברים שלהם ולנו בכלל, עם ישראל.

ולסיום, מה היה לך חשוב בבימוי ההצגה?

קודם כל, להיות בתשומת לב לכל אחד ואחת מהם. לא לעשות שום מהלך בימוי שיגרום למישהו להרגיש לא בנוח, במצוקה או באשמה. העבודה איתם היא מאוד עדינה.

ברמת ההצגה, היה לי מאוד חשוב להביא את המימד של הזמן: מצד אחד הזמן כאילו נעצר בשעה 6:29, ומצד שני השעון לא מפסיק לרוץ. החיים ממשיכים למרות שהזמן נתקע.

בנוסף, רציתי להביא את העולם הפנימי מול העולם החיצוני: לייצר מצב של סיטואציה ריאליסטית מהחיים, שברגע אחד הופכת לטריגר וגורמת לניתוק אצל אחת מהדמויות, ואנחנו נכנסים לראש שלה. פה, כבמאית, אני צריכה גם להחיות את הסיטואציה הריאליסטית שמתקיימת על הבמה וגם להראות מימד של תודעה אחרת - מה מי שמושפע מהטריגר חווה בראש שלו בזמן שהסצנה ממשיכה. ולבסוף, אני רוצה לשמור על הקהל, כך שהוא יצליח להכיל את מה שהוא רואה.

כולנו עדיין בסיפור, כולנו מכירים את הסיפור, ולא רציתי להראות שום דבר שהוא גרפי וקשה. צרובים אצלנו מספיק סרטונים וכתבות, ואני לא רציתי שהקהל ירגיש מותקף.

חשוב לי שהקהל יצא עם חוויה אנושית. חוויה אנושית היא חוויה שמשלבת גם את הכאב וגם את השמחה וההומור, שקיימים בהצגה.

בתוך האתגר הזה, בתוך הטרואמה הזו, אפשר למצוא גם תקווה.

**לסיפורים המלאים, שירים
בעקבות ה 7.10 ותוכן נוסף**

”אנחנו נוסעים כמו משוגעים
ורואים רקטה
שנפלה באמצע הכביש...
אשכרה?!
אנחנו עוקפים אותה
והכל עשן.
מה זה הסרט הזה?
אין מצב שזה במציאות,
ים פיצוצים,
איך אפשר לחשוב ככה בכלל?”
(מתוך ההצגה)

הסיפורים שמאחורי "אזהרת טריגר" חברי האנסמבל מספרים על השבעה באוקטובר

אושר דניאל
בת 23
מגבעת אולגה
יזמית

שבעה באוקטובר, שיירת רכבים צבעוניים בדרך למסיבה בן עדן - פיות, אהבה, מוזיקה. ואז, עם הזריחה, הכל הפך לסיוט. בדרך חזרה, בצומת רעים, ראינו עשרה מחבלים על אופנועים. יריות. חיילים שוכבים מדממים. איכשהו הצלחנו לברוח, אבל בצומת הבא - גופות, זעקות לעזרה. לא הייתה ברירה אלא לחזור אחורה, דרך המחבלים. נסענו פול גז, יריות מכל כיוון, החלונות התנפצו, אבל לא עצרנו. ניסינו להגיע ליישוב קרוב, אך איתי, ידיד שלי, תפס אותי רגע לפני שיצאתי מהרכב - מחבלים רצו לכיווננו. בפקק, אנשים נבהלו כשראו את הרכב שלנו מלא חורי כדורים. הבחנתי שוב במחבלים, צעקתי לכולם לברוח. איבדתי את החברים שלי בריצה, אבל סתיו, חברה שלי, קראה לי לבוא אליה. הגענו לחמ"ל המסיבה, אך כעבור רגע מחבלים הקיפו אותנו. ברחתי לאוהלים ומצאתי מחסה מתחת לבמה המרכזית, עם עשרות אנשים - דם, דמעות, שתיקה מוחלטת. אחרי שעתיים נשמעה קריאה לרוץ דרומה. זו הייתה "ריצת המוות". אנשים נפלו אחד אחרי השני. התחבאנו בוואדי, אך מחבלים זרקו עלינו אבנים. כשהבנתי שהם מחזיקים RPG, ידעתי שזה הזמן לברוח. הטלפונים התרוקנו, ואיבדתי תקווה. שוטר אמר לי בטלפון לחפור בור ולהסתתר. התקשרתי לאמא שלי, בכיתי בשקט. לבסוף, יצאתי עם בחור מוסלמי שהיה לו מיקום של שוטרים. הלכנו עשר דקות שנראו כמו נצח. כשהגענו אליהם, כיוונו אותנו לרכב חילוץ. שני חברים שלי, סתיו ואסף, נרצחו. אני חיה, אבל הפצעים נשארו עמוק. היום אני מבינה - אני כאן כדי לספר, כדי שלא נשכח לעולם.

אסף סער
בן 30
יבנה
מתכנת באלביט מערכות

בחמישה באוקטובר יצאתי לאוויר העולם, ובשבעה באוקטובר נולדתי מחדש. הלילה שבין השישה לשבעה באוקטובר היה מלא במוזיקה, בריקוד ובעיקר בחופש... היינו אלפים במדבר, ואז בבת אחת, צלילי החופש הפכו לרעם פיצוצים. כדורים שרטו את האוויר, צרחות קרעו את השמיים. ברחנו דרך שדות של אימה. אני שומע מאחורי זעקות שנותרו חסרות מענה, ראיתי את המוות בכל פינה, וכל העת מדבר עם אבא שבשמיים, חשבון נפש, מתחנן ומבקש ישועה. "אסף, אתה חוזר!" לא מפסיק להדהד לי בראש. אני לבד, מסתתר על האדמה שהייתה לי בית לכמה שעות. אני משתדל לשמור על איפוק, אבל הנשימות הכבדות והדופק המשתולל נשמעים באוזניי כתופים. ופתאום אני שומע צעדים מתקרבים, ועוד יותר קרוב, והנה... אני מרגיש את היד של בן העוולה מונח על צווארי. אלוהים!!! דיברנו אז גם אם זה לא היה במילים, היה זה דרך האדמה, האוויר או הציפורים - רק אתה היית שם ושמת את הזעקה שלי. על הנס שעשית לי אספר כל עוד יש בי נשמה. ראיתי אנשים שלא אחזור לראות. ראיתי פחד טהור בעיניים של זרים שהפכו לאחים לרגע. ראיתי את הרוע בהתגלמותו, אבל גם את הטוב שבאנשים. אמונה הצילה אותי - לא רק באלוהים, אלא גם באדם. מאז, אני כותב. כדי לזכור. כדי שידעו. כדי שהאור ימשיך לבעור, ולהאיר בכל מקום שיש חושך.

בר חיניץ

בן 28
מנס ציונה

מוזיקאי, שחקן
ומאמן רגשי לילדים ונוער

נסעתי עם חבר טוב למסיבה. נהגתי והגענו באחת בלילה. יצא לנו ליהנות קצת מהמסיבה. שש בבוקר, ואנחנו ברחבה הראשית. פתאום כל הראשים מסתכלים למעלה. זה טילים? אנחנו מגיעים מהר למסקנה שכדאי לעוף מפה! גם ככה לא הבאנו הרבה חפצים. כולה לקפל שני כסאות ומחצלת. נכנסים לאוטו ונוסעים. מספרים בדיחות בטלפון לאמא של החבר שלא תדאג, עד שהגענו לפקק. במזל קלטנו רכב שעושה פרסה ומהחלון הבחור צועק לנו: "חדירת מחבלים!" הסתובבנו בחזרה ועצרנו מאתיים מטר מהמסיבה. זוג חמוד בדרך הציע לנו לבוא איתם למשפחה בבארי... הם נסעו. הלוואי והם בסדר.

הגענו שוב למסיבה ושם שוטרים הכווינו אותנו מזרחה לשטח. תוך שלוש דקות שומעים יריות. אנשים נוטשים את הרכבים ולנו גם לא הייתה ברירה. לקחנו בקבוקי מים ועלינו לגבעה. ירדנו לוואדי מאחורי הגבעה. מתכופפים. ממשיכים לרוץ ומתכופפים שוב. ככה בלי הפסקה, תוך כדי צרחות ויריות ברקע. היריות מתקרבות.

קפצנו לתוך שיח קוצני וסבוך להתחבא בו. לחבר נפל הריס, לקחתי ואמרתי לו שזה הרגע להביע משאלה. רגע קטן של צחוק בתוך התופת... אמא מתקשרת, אחי מתקשר. אני מנסה להרגיע את אמא. "שמע ישראל" ויוצאים. פתאום רואים שוטר. השוטר צועק לנו לרוץ בזמן שיש עוד צרור יריות. אנחנו אחריו. הוא אמר לנו שהתכנית היא להגיע לישובים במזרח. לאופקים. הבריחה הייתה שלא רואים את אופקים באופק. נתנו מים לאנשים בדרך ואיך שנגמר לנו, הביאו לנו בקבוק נוסף. אני מנסה להצחיק, להרים את המורל. רק שנצא מפה. אנחנו עוברים בדרך בחממה חקלאית. אחריה שטח ריק. מדבר. חשוף. אבל חייב לחצות כדי להגיע לישובים. שעה של יציאת מצריים כשברקע טילים מעל הראש ואבק שריפה במקדים שונים באופק. עושה סלפי עם סכין בין השניים לאמא. רק שתצחק ולא תדאג. הגענו לפרדס. בניצב לפרדס רכב הגיע להציל אותנו והסיע אותנו למושב פטיש. שם, התבשרתי שהחבר הכי טוב שלי גם היה במסיבה מבלי שידעתי, שהוא נעדר. לאחר ארבעה ימים מצאו את הגופה של דן.

דור טרייסטמן

בת 34
מגבעתיים
מנהלת מכירות

מסיבת הטבע הראשונה שלי, עם הזריחה הכי יפה, הפכה לגיהנום של חיי. 06:29 השמיים בוערים, בומים מטורפים, מעלי מטחי רקטות. אני בפאניקה של החיים. לא מצליחה לנשום. אבא מתקשר. בקול תקיף מורה לנו להיכנס לרכב ולנסוע צפונה. אני מצליחה להסדיר מעט את הנשימה. לוקחת פיקוד. נוהגת. נכנסת לאמוק. לא רואה בעיניים. חייבת לברוח משם, לא משנה מה, חייבת לנסוע צפונה. מטחים. משמאל יש מיגונית, אנחנו עוצרים. המיגונית מפוצצת באנשים. חלקם מחוץ לה. אני אומרת שממשיכים צפונה. בארי. צרור יריות. רכבים לפני עושים פרסה. אנחנו רואים מחבלים וגופה על הכביש. הלם. אני מפרססת גם. שוב יריות. אנחנו נמלטים חזרה לכיוון המסיבה ושם רכבים נטושים, אנשים רצים לכל עבר, יריות מכל כיוון. צבע אדום. יש שוטר לידינו - בקשר שלו שומעים רק צרחות ובכי. אני נשכבת על הכביש. מתפללת - אין מצב שהחיים שלי ייגמרו ככה. אנחנו יורדים עם הרכב לשטח. משמאלנו, בחורה שותתת דם. לחץ מטורף. בשטח כאוס מוחלט - אנשים רצים, חלקם מדלגים, רוקדים, צוחקים ובוכים. אני מחזיקה חזק את ההגה כדי לא לאבד שליטה. לא רוצה למות, רק רוצה לחיות. אנחנו רואים טנדר טויוטה לבן. חוששים שאלו מחבלים, פחד מוות. נמלטים אך מתחפרים בבוץ עם הרכב. ייאוש. יכולים לקלוט אותנו בכל רגע. אנחנו מצליחים להיחלץ. ממשיכים לנסוע. רואים בסיס צבאי. אנחת רווחה. ניצלנו. מרימים את הראש וקולטים עשן יוצא מהבסיס. אין לאן לברוח!

נועם רבי בראל

בת 29

מפתח תקווה

נשואה

עובדת סוציאלית בגן תקשורת

הגעתי למסיבה עם אחי וחברים. לקראת הבוקר הרחבה התחילה להתמלא באנשים יפים ובמוזיקה טובה. עצמתי את העיניים והרגשתי את קרני השמש מלטפות לי את הפנים. זה תמיד היה הרגע האהוב עליי במסיבות. ואז המוזיקה נעצרה, וראיתי מעליי זגבות שחורים שמכסים את השמיים. מצאנו את עצמנו מתחילים להתקדם כדי לברוח ממתקפת הטילים ובהחלטה של רגע, אחי ואני החלטנו להתפצל לשני רכבים שונים. התחלנו להתקדם בפקק ולחפש את הדרך הביתה. "תוך שעה וחצי אנחנו מגיעים" אמרתי לבעלי בטלפון. בשום תרחיש בחיים לא חשבתי שאמצא את עצמי אחרי מספר דקות בתוך מלכודת מוות אכזרית, מוקפת באמצע הכביש בעשרות מחבלי נוחיבה שיורים על הרכב שלנו מכל כיוון. אני בפאקינג סרט או מה?

נכנסתי למצב של אוטומט. העיניים שלי הסתכלו רק קדימה, וכל מה שחשבתי עליו היה לצאת מהכביש הזה כמה שיותר מהר. לא הרגשתי כלום. אנחנו שומעים את הכדורים פוגעים בפח של הרכב. ופתאום אני שומעת את חברה שלי לוחשת מהמאחורה של הרכב "רו בי, נראה לי שירו בי". אחרי שהרכב הושבת לגמרי התחלנו לרוץ לצד הכביש, אבל לא יכלנו להתרחק יותר מידי, אז נכנסנו מתחת לשורשים של עץ גדול בצד הכביש והתמזגנו בתוכו. לא יכלתי לדבר עם אף אחד חוץ מעם העץ הזה, ורק מודה לו על ששומר עלינו. שבע שעות של שתיקה רועמת, אימה וחוסר וודאות. כשמסביבנו מאות מחבלים שיורים, צועקים צוחקים ושרים. שעות שאיבדנו כל תחושת זמן או מציאות. שבהן שכבנו בתוך כלוב של הגנה באמצע גיהנום עלי אדמות. עדים לרוע שלא הסכמתי לעצמי להאמין שקיים. איכשהו, בדרך לא דרך, הצלחנו לצאת משם. החברה פונתה לבית החולים ואנחנו לתחנת המשטרה, שם חיכו לנו אחי והחברים מהרכב השני. למרות שכל בחירה שבדרך הרגישה כמו ספק מזל ספק נס, שום דבר לא הכין אותי להבנה שהייתי קרובה למוות כל כך הרבה פעמים, ברמה של שני סנטימטרים של שיער. זה סיפור על אובדן התום האנושי, שהעמיד אותי בתוך בחירה גורלית לא פחות - האם לבחור לחיות או למות בתוך החיים? כל יום. כל שעה. כל דקה. ואני? משתדלת לבחור נכון. במתקפה הארורה הזו נרצחו בדם קר שלוש נשמות מהשבט שלנו: ענבר היימן, שגופתה עדיין מוחזקת בעזה, יוחאי בן זכריה ודניאל כהן הי"ד.

נורית בוכנזה חרר

בת 27

מאשדוד

נשואה

מטפלת בריברסינג

ומאמנת אישית

6:29, פחות משעה אחרי שהגעתי למסיבה עם בן הזוג שלי וחברה, האזעקות החלו לצרוח, והאינטואיציה שלי צעקה - משהו שונה הפעם. מטחים אדירים חצו את השמיים, והבנתי - חייבים לברוח מיד. המיגונית בכניסה לבארי, שנראתה כמפלט בטוח, התגלתה כמלכודת. צעקות נואשות על מחבלים בשטח, ראיתי את הרב"ש של הקיבוץ נורה מול עיניי, והמיגונית שעזבנו רק לפני רגע התפוצצה. בעודי נוהגת, תמרנתי בין רכבים שקפאו באמצע הכביש - נהגיהם נורו.

טנק צה"ל בודד בשטח סימן את הרגע בו התובנה הקשה הכתה בי - אנחנו לבד במערכה. טנדרים של מחבלים חסמו את דרכנו. בהחלטה אמיצה השארתי את הרכב מונע למען אחרים שאולי יזדקקו לו ושניה לאחר מכן טיל RPG נורה לכיוונו, רצנו מהר לתוך שטח פתוח, בזמן שכדורים שורקים מעלינו מכל עבר כמו במטווח ברוזים, ללא מחסה, רק עם תקווה שאף כדור לא יפגע. פחד טהור, תחושת מוות מתקרבת. לא הספקנו כלום, אני צריכה עוד להתחנן להביא ילדים, אין מצב שככה זה נגמר, זה לא יכול להיות!!! בעיצומו של הגיהנום הזה, קרה משהו ששינה את תפיסתי. כשהיינו במנוסה, הרגשתי ניתוק מכל מה שמסביבי. הכדורים שרקו, אנשים נפלו, אך בתוכי הרגשתי משהו אחר. הכול הפך לכחול, שקט מוזר עטף אותי, חוויה רוחנית שהעבירה בי ידיעה ברורה שאנחנו חייבים להישאר יחד. המילים התפרצו מפי כמו תפילה: "ביחד זה כוח, ביחד זה כוח, רק ביחד ננצח", "החיים יפים", "אין רע היורד מן השמיים, הכל לטובה".

בתוך התופת, מצאתי בהירות. במקום להמשיך לברוח בפאניקה, הבנתי - כמו בטבע, מי שרץ נטרף, מי שעוצר שורד. הפחד ידחוף אותי ולא ישתק. נהג אמיץ, שנשלח כמו מלאך משמיים, אסף אותנו, והמסע המפחיד נמשך בכבישים רוויי זוועות. צרורות כדורים המשיכו לשרוק מעלינו, אך בדרך לא דרך הגענו לכביש שש לביתו של הנהג בעפולה רחוק מבתינו באשדוד, נדדנו בין מכרים, עד שלבסוף, אחרי זמן שנדמה כנצח, מצאנו את האומץ לחזור הביתה.

שלי ישי

בת 26

ממעלות תרשיחא
מעצבת גבות ושחקנית
מתחילה

בשבוע שקדם למסיבה, ועד ליום עצמו, היו לי שני חלומות שהטרידו אותי: אחד מהם חלום שבו אני חטופה, והשני חלום על הצבא ועל אחי.

ביום המסיבה הרגשתי שמהו רע הולך לקרות. לא רציתי לנסוע, אבל משהו בי אמר לי לנסוע עם בן הזוג שלי. הגענו בשלוש לפנות בוקר.

כשהיינו ברחבה לפני שהסיוט הכי גרוע הגיע, הרגשתי שזאת המסיבה הכי טובה שחוויתי בחיי. הגיעה הזריחה והכול נעצר.

המוזיקה כתבה, השמיים השחירו. אני ובן זוגי, דני, נשכבנו ליד הבמה כשהוא שוכב מעלי ומגן עלי. הרגשתי שאנחנו מבזבזים זמן והתקדמנו אל הקנטה, שם שוטר שלף אותי מבוהל ואמר לי "קחו ציוד חשוב ותעופו מכאן".

וכך היה. רצנו בין הרכבים, מחפשים את הרכב ולא מוצאים. אנחנו מרימים את הראש ורואים שני חברים שלנו ברכב, ובנסנו. נתקענו בפקק, עד שלחצנו על חבר שלנו, אבשה, שנהג לנסוע דרך השיחים.

הגענו למחסום, והשוטר הכווין אותנו לנסוע ימינה. עצרנו במיגונית של הציפור, ובן הזוג שלי אמר שזה לא יהיה חכם לחכות בחוץ מכיוון שיש המון אנשים. המשכנו לנסוע כשהוויז מכווון לאופקים.

פתאום אבשה פרסס לתחנת דלק בצומת אורים, שם הסתתרנו. נכנסנו לשירותים של התחנה וקיבלנו את הידיעה על המחבלים. רצנו לתחנת הדלק ולקחנו סכינים ופחיות שימורים, והסתתרנו עד לרגע שהגיע בחור ואמר לנו שיש מקלט. במקלט היו אנשים מהקיבוצים, רוכבי אופניים וחברה מהמסיבה. קיבלנו שם את כל המידע.

היו שיחות טלפון מאוד קשות, התחלנו לעכל את גודל האסון ולהבין בין היתר שאנחנו מוקפים.

משם פינה אותנו שוטר היישר לצאלים. השוטר תידרך אותנו לנסוע הכי מהר, לא לפנות לפניות שיכולות לעלות לנו בחיים, לא לחגור חגורה ובמידה ונתקלנו - לרוץ כל אחד לכיוון אחר. הגענו לצאלים ויצאנו משם בשלוש וחצי חזרה לכיוון הבית. היינו שניים עשר וחזרנו עשרה.

יהי זכרם של אופק אטון וסאן יעקובוב.

שני הדר

בת 36

מחדרה

גרושה ואמא לילין בת ה-14

מאמנת כושר עצמאית

הגענו למסיבה בזריחה. חניתי, וכשפתחתי את הדלת הבחנתי ביירוטים מאסיביים בשמיים. כל כך קיוויתי שלא, אך המוזיקה פסקה והוכרז על פינוי חירום. מיהרנו חזרה לרכב, לצאת מיד לפני הפקקים המוכרים ביציאה מפסטיבלים.

הספקנו להתרחק כרבע שעה עד לצומת מפלסים. הבחנתי ברכבים נפגעים וחשבתני שאלו רסיסי יירוטים, והחלטתי לעצור בצד לתפוס מכסה.

פתאום אני מזהה מחבל רץ למרכז הכביש עם קלציניקוב. אין זמן לחשוב - צעקתי לחברה "עלי לאוטו!" ואני מגלה מולי ג'יפ מלא מחבלים שרצו לחסום את נתיב הנסיעה. חתכתי לשטח חקלאי פתוח, לא אידאלי לרכב כשלי. ואז, יריות. פיצוץ של כאב בכתף. ירו בי.

המשכתי לנהוג עד סוף השטח ועצרתי כשאני מדממת ומבוהלת.

מסביבי ירי בלתי פוסק, פגזים, ריח של שריפה. התקשרנו למד"א ולמשטרה, אבל התשובה הייתה קשה: "אין כוחות. אתן לבד".

בצהרי היום שמעתי רחפן מעלינו, נפנפתי לעזרה - אבל אז נפתחה עלינו אש. התחבקנו, קראנו "שמע ישראל" משלימות עם המוות ומשחקות פני מתות.

אחרי עשר שעות, ראיתי דמות מתקרבת. שוב התקשרנו למשטרה. "מה לעשות? להמשיך לחכות לחילוץ או לברוח? ולאן? אין אינטרנט, אין צבא". ענה לנו שוטר ואמר שאם לא ננסה לצאת, יש סיכוי שלא יגיעו אלינו בזמן.

זחלנו לרכב ונסענו מבלי לדעת לאן, בדרך נתקלנו בכוחות צבא ואיחוד הצלה, פינו אותי להדסה. בהגעתי כבר אבדתי הכרה אך בזכות הכושר והכוחות, שרדתי כנגד כל הסיכויים.

חנה תבור

בת 26

מראשון לציון

זמרת ויוצרת

ב-07.10.23 הייתי במסיבת הנובה יחד עם חברות שלי, סתיו ודורון. הגענו למסיבה בסביבות השעה שתיים בלילה. דורון התקשרה לחברות שלה, שירה ועמית ז"ל, כדי שנחנה לידן. הן היו החיבוק הראשון שלי שם. אף אחת מאיתנו לא תיארה לעצמה שזה יהיה החיבוק האחרון. כשהחלו ההתרעות של הצבע אדום חיכינו כמה דקות, קראנו תפילת הדרך ואז החלטנו לנסוע, מתכננות לעצור בדרך במיגונית אם נצטרך. נסענו כמה דקות עד שנתקענו בפקק. אנשים יצאו מהרכבים, ופתאום ראיתי שוטר עם נשק שלוף. קדימה מאיתנו נשמעו צעקות "תקראו לפרמדיק! ירו לה בכתף!" מבלי לחשוב פעמיים, זנחנו את הרכב והתחלנו לרוץ. שוטר צעק לנו לרוץ שמאלה ולחצות את הכביש לצד של השדות. כשהגענו לסוללות עפר התחיל הירי מאחורינו. רצנו קדימה יחד עם כולם על הסוללות, בדרך אנשים נופלים, בנות בהתקף חרדה שלא מצליחות לתפקד וכל אחד נלחם על חייו. עצרנו בוואדי ולרגע שקלנו להסתתר שם, אבל זה היה מסוכן מדי אז המשכנו לפרדסים שהיו מאחורינו, רצות מעץ לעץ. בדרך פגשנו ארבעה בנים, ויחד רצנו לכיוון קיבוץ רעים, מתוך תקווה למצוא בו מחסה. עברנו מפרדס לפרדס, מדלגים כמו באימון צבאי – רצים אחד-אחד, מחפים זה על זה, רק בלי נשקים. בסוף, רגע לפני שהגענו, נעצרנו בפרדס קלמנטינות אחרי שאביב, איש קשר של אחד מהבנים, הזהיר אותנו לא להתקדם לקיבוץ. שכבנו שם בשקט, בלי מים, בלי אוכל, כמעט בלי קליטה. ואז הבנו למה נאמר לנו לא להתקדם: דקות ספורות אחרי שנשכבנו שם החל ירי מסיבי של רובים על אוטומט, שריקות של כדורים, ירי של מקלעים, טנקים, מסוקים ופיצוצים שהרעידו את האדמה. אחרי כמעט תשע שעות, בשעה חמש וחצי, הגיעו חיילי אגוז לחלץ אותנו. הגענו למרפאה בקיבוץ רעים, שם פגשנו שורדים נוספים ופצועים, אך מכיוון שהיו שם עוד מחבלים וקולות של ירי מסביב עדיין לא הרגשנו בטוחות. אזרח בשם נתי חילץ אותנו לתחנת דלק ומשם המשכנו עם אוטובוס אזרחי שהחיילים סידרו לנו אל תחנת משטרה באופקים. שהינו מחוץ לתחנה עד שהתאפשר לנו לקרוא למשפחות. באחת וחצי בלילה, עשרים וארבע שעות אחרי, חזרתי הביתה – חיה, אבל כבר לא אותו אדם.

כפיר ברוך הוד

בן 24

מהוד השרון

מילואימניק

מטפל בשיאצו

מרצה בנושא חוסן,

חברות ואמונה.

הלילה התחיל באווירה קסומה עד שהשמיים נצבעו בטילים. לקח לי שנייה להבין שאלה לא זיקוקים, אלא מתקפה אמיתית. תחושת הפחד הציפה אותי, אבל כשמצאתי את חבר שלי הבנתי שאנחנו אחראים זה לזה. חיפשנו חברה נוספת שלנו, העמסנו את הציוד לרכב, ושמרנו על קור רוח מול הכאוס. כשהבנו שהבריחה מהכביש מסוכנת מדי, מצאנו מחסה בגיא סמוך, מנסים לשדר רוגע ולתמוך אחד בשני. ואז התחיל ירי בצורות. התחושות הצבאיות שלי התעוררו. שוטר מבוהל צרח: "חדירת מחבלים! תברחו!" – וברגע אחד, הכול השתנה. פיצלנו רכבים, נפרדנו מחברים – שאת חלקם לא אזכה לראות שוב – וניסינו להימלט. הפקקים, הירי, ההחלטות של רגע – כל צעד היה קריטי. כשהירי התקרב, רצתי בכל הכוח, חיפשתי עיניים טובות, חיבקתי חברים אבודים, ועזרתי למי שיכולתי. מהפחד יצא קול גדול וחזק עוד יותר, הקול של אבא. בזכותו נעלם הפחד ונכנסה האמונה, שהוציאה ממני הומוור וראיית הטוב בבריחה בין המטעים, השדות, והחום הבלתי נסבל. הבנתי: אני חי.

"איך שחזרתי הביתה מהנובה, התקלחתי, נתתי חיבוק לאמא והתקשרתי לקצינת המילואים. אמרתי לה: תשלחי אותי הכי קרוב לרעים."

(מתוך המחזה)

"איפה אני נמצאת בנקודת זמן שלי,
איפה אני רוצה להיות
מה שלא עשיתי
תמיד רץ בלופים אצלי
אבל איפה אני רוצה להיות
בא לי להריץ קדימה
בא לי לחיות
לשמוח ולרקוד כמו פעם
בא לי לרצות"
(מתוך ההצגה, השיר "בא לי לרצות"
מאת ובביצוע חנה תבור)

”ההתמודדות עם הטראומה היא תהליך של תנועה נפשית”

ענת הדר זלצשטיין, על הליווי הפסיכולוגי של הקבוצה

ליווי התהליך הרגשי של הקבוצה המופלאה הזו, הותיר אותי משתאה נוכח תעצומות הנפש לגייס את כוחות החיים ואת כוחה של האהבה בהתמודדות עם הטראומה. טראומה היא תוצאה של אירוע שהנפש אינה יכולה להכיל. לכן בטראומה יש בו בעת עודפות וחסר: את העודפות הנפש דוחקת מהתודעה דרך מנגנוני ניתוק, וכך נוצר חסר. העודפות מפעילה את הנפש בדרכים שאינן מודעות ("טריגר"), והחסר מתבטא בצמצום העולם הרגשי והחוויתי של האדם. עקב כך, האירוע הטראומתי נרשם בנפש באופן חלקי, מפורק ונוקשה. ההתמודדות עם הטראומה היא תהליך של תנועה נפשית, שמחברת ומחייה את האזורים הנפשיים הקפואים והמנותקים הללו. בשנה האחרונה, משתתפי נובה פלטפורמא עברו תהליך של תנועה נפשית, בליווי של צוות יצירתי, רגיש ומסור. דרך השתתפותם במרחבים חווייתיים שונים - תנועתיים, קוליים, משחקיים ומילוליים - הם יצרו חיבורים מחודשים בנפשם. היבטים שונים של הסיפור הטראומתי התחברו, נחו, קבלו משמעות ונאספו לחוויה שלמה יותר.

הירתמות למטרה משותפת - המחזת סיפורם של שורדי מסיבת הנובה - הייתה אף היא כוח מחבר, כקבוצה וכקהילה. ביחד הם יצרו עדות שנעה בין הסיפור הפרטי והאישי לבין הקולקטיבי. תהליך יצירה זה אפשר תנועה של עיבוד הסיפורים הטראומתיים. תנועה שתימשך על הבמה בכל מפגש ייחודי עם הקהל.

”העבודה עם הטקסטים לקראת העלייה לבמה”

מניעה תהליכים נפשיים משמעותיים”

הילה צארום, על ההדרכה החברתית

חוויתי את עוצמת התהליך במודל "פלטפורמא" הן בהכשרה המקצועית והן כשחקנית, המופיעה עם הסיפור האישי שלה. תמיד אהבתי את עולם האמנות והטיפול, אבל הצלחתי להתחבר אליו מחדש רק בתהליך שחוויתי ב"פלטפורמא". מאז אני מלווה כמדריכה חברתית כל מחזור הכשרה, תומכת בתהליך הרגשי ובדינמיקה הקבוצתית. בכל מחזור שליוויתי ראיתי את השינויים העמוקים שחלו אצל הנשים בעקבות התהליך, שהשפיע רבות על חייהן ועל סביבתם הקרובה. אותה השפעה שהרגשתי גם אני מנסיוני האישי.

השנה, בעקבות המלחמה, פתחנו מחזור לשורדי הנובה. גם הפעם אני מלווה אותם לאורך ההכשרה והחזרות להצגה. כבר בתהליך ההכשרה ראיתי שינויים בדפוסים ובהתמודדות עם הטראומה. ראיתי כיצד העבודה עם הטקסטים לקראת העלייה לבמה מניעה תהליכים נפשיים משמעותיים.

אני מרגישה זכות גדולה לעבוד עם שורדי הנובה, ועם "תיאטרון פלטפורמא" בכלל. העבודה, מעבר להיותה שליחות גדולה, נתנה לי רבות באופן אישי ועזרה לי בהתמודדות שלי עם הטראומה הלאומית, כאמא לשבעה ילדים שארבעה מתוכם הם לוחמים.

אני מתפללת שכולנו נזכה לריפוי אמיתי ונלמד לחיות לצד הטראומה, שנשמיע את סיפוריהם של כל שורד ושורדת, ושנשמיע את הקול של כולנו, כעם, דרך היצירה האמנותית. זה הניצחון שלנו.

צוות פלטפורמא

קרן כהן ישראלי מחזה

מחזאית, במאית, יוצרת ומנהלת אמנותית בתיאטרון. מייסדת ומנהלת שותפה בתיאטרון פלטפורמא ומורה לכתבה ככלי לעיבוד טראומה, ריפוי ויצירת שינוי אישי וחברתי. מתמחה בעבודה עם אוכלוסיות המתמודדות עם משבר, מובילה פרויקטים חברתיים ופסטיבלים אמנותיים באולמות ובמרחבים הציבוריים.

דנה דבורין בימוי

במאית, מנהלת אמנותית ב"תיאטרון פלטפורמא", יזמית ויוצרת פרויקטים רב תחומיים בתחום אומנות הבמה. מייסדת ומנהלת שותפה ב"תיאטרון פלטפורמא" ומורה ליצירה עצמית. מובילה ומנהלת אמנותית פרויקטים חברתיים, תערוכות ופסטיבלים בתחום התיאטרון והאומנות.

דויד בילנקה דרמטורגיה ומורה למשחק

שחקן תיאטרון הקאמרי, מחזאי, במאי ודרמטורג. על העבודה עם הקבוצה: במהלך השנה האחרונה ליוויתי את תהליך הכשרתם והענקתי להם כלים שסייעו להם לעמוד על הבמה, לעבוד עם טקסט דרמטי, לאלתר ולשתף פעולה עם פרטנרים שונים. כדרמטורג, ניסיתי לסייע להפוך את סיפורי ההתמודדות שלהם עם הטראומה ליצירה תיאטרונית חזקה ומרגשת.

פלטפורמא

מאלימות לאמנות

תיאטרון אקטיביסטי לנפגעי.ות אלימות וטראומה

"תיאטרון פלטפורמא" בניהולן של קרן כהן ישראלי ודנה דבורין, אשר ייסדו את העמותה בשנת 2015. משתתפות המודל, חוו אלימות פיזית / מינית / רגשית / כלכלית / פסיכולוגית, שהותירה בהן טראומה ששינתה את מהלך חייהן. העבודה עם הכלי התיאטרוני הינה תרפויטית ומאפשרת התמודדות עם הפוסט טראומה שלהן, במשחק על הבמה ובעבודה מאחורי הקלעים במקצועות התיאטרון השונים. "פלטפורמא" פועלת בשיתוף עם התיאטרון הקאמרי, ומעלה הצגות בהן מופיעים שחקני ושחקניות התיאטרון, לצד משתתפות פלטפורמא ובהשראת עדויותיהן.

נובה פלטפורמא

ה7.1 הוא טראומה לאומית. יש שראו את המוות בעיניים וברחו ממנו. חלקם נרצחו. חלקם חטופים ועדיין נמצאים בידי האויב. חלקם שרדו את התופת. נובה פלטפורמא - מחזור הכשרה מיוחד לשורדי/ות המסיבה המתמקד ביצירה מתוך הטראומה: שיעורי משחק, תנועה, כתיבה, עבודה קולית ועוד. בסיום ההכשרה החלו חזרות על יצירה אמנותית בהשראת מה שקרה להם, לכם, לנו, לכולנו. לעבודת התיאטרון יש ערך מוסף בתהליך הריפוי, ההכרה בסיפור, העיבוד, היכולת לספר אותו על הבמה תוך חיזוק המשאבים האישיים והעברת מסר חברתי. הקבוצה מלווה בידי צוות מורים מקצועי וכן צוות טיפולי התומך בתהליך של המשתתפים והמשתתפות. הבמה היא הפלטפורמה לספר את הסיפור שלהם ולהשמיע את של אלו שהשתקו לעד.

לי נחת שלום מורה לתנועה

שחקנית, יוצרת ובמאית בתיאטרון חזותי ופיזי, מנחה לתנועה, מלווה אמנותית ותנועתית יצירות תיאטרון ומחול.

על העבודה עם הקבוצה: הגוף הוא הכלי הראשון לשחקן. הגוף מדבר עוד לפני שהפה נפתח. בתיאטרון כל תנועה נבחרת בקפידה כדי לעצב דמות ולקיים את סיפור המחזה. בעבודה עם טראומה התנועה הכרחית לעיבוד ולעיכול, לאפשר גמישות והמשכיות לחיים לצד הכאב. ב"נובה פלטפורמא" שילבנו בין השניים. בין עבודה מקצועית של יסודות התנועה על הבמה וכלים לריפוי. למדנו דרכים חדשות להתבטא והעמקנו יכולת להקשיב. יצרנו שפה אמנותית ומבריא. בסיס איתן לקבוצה היוצרת.

הני ישעיהו הפקה

שחקנית, מתאמת הפקה, מטפלת תודעתית.

על העבודה עם הקבוצה: כבר כמה שנים שאני מלווה את "פלטפורמא" בצד ההפקתי של ההצגות שלו. את "נובה פלטפורמא" ליויתי מהראיונות הראשונים עם המועמדים, אל ההכשרה שהשחקנים קיבלו, ועד לכל צרכי ההפקה בהצגה. מדהים ללוות את החבורה המופלאה והאהובה הזאת, ולראות את המסע האמיץ שלהם - גם כאינדיבידואלים וגם יחד, כקבוצה. קבוצה שהפכה למשפחה תומכת, למרחב ריפוי ולחברות מרגשת.

טלי שוחט מורה להדרכה קולית

מורה לפיתוח קול, מדריכה קולית, מתמחה בשירה טיפולית. מלמדת שחקנים,

זמרים ומוזיקאים. משלבת בין עולם השירה, התנועה והטיפול הקולי. על העבודה עם הקבוצה: בשיעורי פיתוח קול למדנו ותרגלנו יסודות של הפקה קולית בדיבור ובשירה, במטרה לשפר את יכולת השימוש והשליטה בקול, לפתח מוזיקליות ולתרגל שירה קבוצתית והרמונית. החשיבות של השיעורים בתהליך הקבוצתי היא ביצירת חוויה של חיבור והעצמה דרך צלילים והפקת קול. בנוסף, לשירה יש כוח לרפא, לחזק תחושת ביטחון עצמי, להפחית מתח וחרדה, לשמח ולרגש.

הילה צארום מדריכה חברתית

מדריכה חברתית ב"תיאטרון פלטפורמא".

את דרכה עם "תיאטרון פלטפורמא" החלה כמשתתפת במחזור הראשון לקידום נשים נפגעות אלימות.

יפעת גבאי צילום ווידאו ארט

צלמת ועורכת וידאו.

על העבודה עם הקבוצה: אני גאה ללוות את תיאטרון פלטפורמא מתחילת דרכו בשנת 2015. מעבר לזכות הגדולה לתעד את המסע הרגשי והעוצמתי של הקבוצה - ולעבור בעצמי תהליך אישי. תוך כדי התיעוד השתדלתי ליצור מרחב מוגן ובטוח, כשהמצלמה מהצד מנציחה תהליכים מרגשים ומרפאים. הסרטונים שערכתי בזמן ההכשרה המקצועית, מאפשרים זווית נוספת של התבוננות מעצימה, המחברת לכוח פנימי ותהליך הריפוי.

ענת הדר זלצשטיין ליווי פסיכולוגי

פסיכולוגית שיקומית, מדריכה, נירופסיכולוגית. עוסקת בתחום הפסיכותרפיה בגישה פסיכואנליטית ובתחום הטראומה, מעבירה הרצאות וסדנאות לאנשי מקצוע, ומלווה את התהליכים הפסיכולוגיים במחזור "נובה פלטפורמא".

צוות היוצרים בהצגה

שני טור עיצוב תפאורה

מעצבת רב תחומית המתמחה בעיצוב חלל, קונספט ותלבושות. בוגרת המסלול לעיצוב במה בסמינר הקיבוצים. עיצבה תפאורה ותלבושות להצגות רבות בתיאטראות בארץ ובעולם.

עידן יצחייק מוזיקה

מלחין פסקולים ומעצב סאונד יוצר מוזיקה מקורית לתיאטרון, לקולנוע ולטלוויזיה. בין עבודותיו הבולטות:

The Unforgotten (Soldier Amazon), The Fence (Netflix).

אביה בש עיצוב תלבושות

מעצבת תלבושות מעל 16 שנה. בוגרת המסלול לעיצוב תפאורה ותלבושות בסמינר הקיבוצים. עיצבה תלבושות לתיאטראות רבים, ביניהם: גשר, בית לסין, הבימה ועוד.

זיו וולשין עיצוב תאורה

בוגר סמינר הקיבוצים בחוג לתיאטרון. עיצב תאורה להצגות רבות בתיאטראות שונים בארץ.

שחר פנקס יעוץ וליווי אומנותי

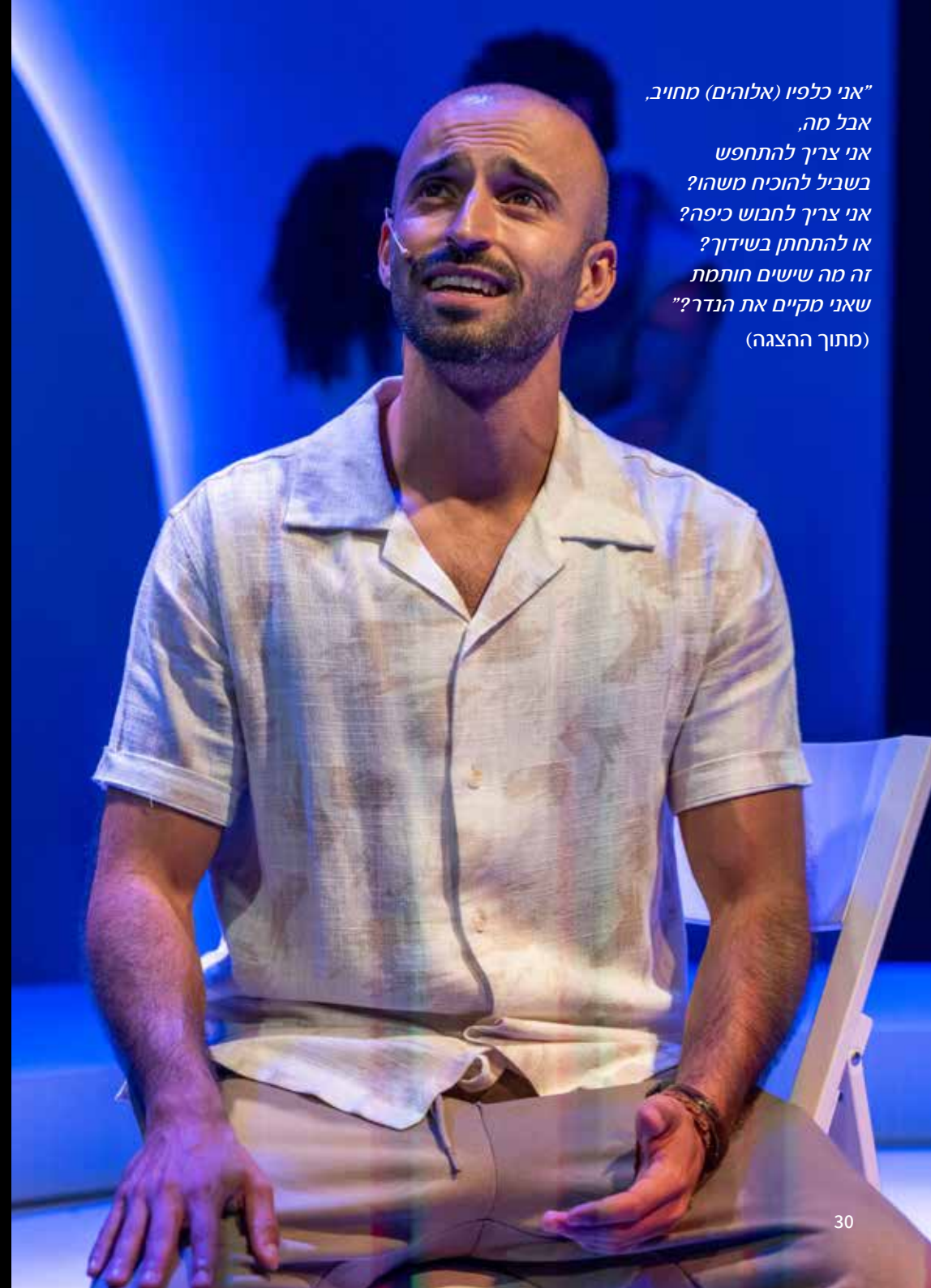
מחזאית ודרמטורגית. בוגרת תואר ראשון ושני בבימוי, החוג לתיאטרון בפקולטה לאומנויות, אוניברסיטת תל אביב. משנת 2011 עובדת כמחזאית ודרמטורגית בתיאטראות: החאן ירושלים, תיאטרון הבימה, תיאטרון באר שבע, ותיאטרון אלעד שבאילת. עבדה כדרמטורגית הראשית של התיאטרון הלאומי הבימה. כיום עובדת כדרמטורגית בתיאטרון הקאמרי.

שגה דובדבני עוזרת במאי

בוגרת המסלול לבימוי והוראת תיאטרון בסמינר הקיבוצים. בוגרת המסלול Devised Theatre and Performance, Arthaus Berlin. עבדה כעוזרת במאי בתיאטראות שונים בארץ.

"אני כלפיו (אלוהים) מחויב,
אבל מה,
אני צריך להתחפש
בשביל להוכיח משהו?
אני צריך לחבוש כיפה?
או להתחתן בשידוך?
זה מה שישים חותמת
שאני מקיים את הנדר?"
(מתוך ההצגה)

"אני קוטף שני פרחים, שם לי ולחבר שלי על האוזן ואומר לו:
אם כבר למות אחי, אז שיהיה בסטייל.
אני לוקח את הטלפון, עושה סלפי ומקליט הודעה:
אמא, אני במקום בטוח, אל תדאגי לי."
(מתוך ההצגה)

התיאטרון של תל-אביב, זוכה פרס ישראל

הקאמרי 80

העונה ה־80 תשפ"ה

באלם ההתעמלות של נחמני, הופיעה בשנת 1944 להקה צעירה של שחקנים. שניים מהם שחקנים ותיקים, רוזה לכטשטיין ואברהם בן יוסף ושתי שחקניות צעירות, בתיה לנצט, וימימה פסובסקי לבית פרסיץ. את הלהקה הקים שחקן צעיר בשם יוסף פסובסקי-מילוא, שגם ביים את המערכונים. למופע קראו "מאז ועד היום". הביקורות המשבחות והתגובות החמות מהקהל עודדו אותם להמשיך לעבוד ביחד. הם חלמו להקים תיאטרון חדש בעיר הצעירה, תיאטרון ישראלי עכשווי, בועט ומרגש. כשנה לאחר מכן, באוקטובר 1945, החלום הפך באופן רשמי למציאות ונולד "התיאטרון קאמרי".

80 שנים חלפו מאז שאותם חמישה אנשים חלמו חלום על תיאטרון בעברית. היום, אנו עונדים את מורשת העבר ומביטים קדימה אל התיאטרון שעוד נהיה, וממשיכים להגשים את אותו החזון, אותו החלום, ובאותן התשוקה והסקרנות שהן יסוד העבודה שלנו להמשיך במלאכת התיאטרון הישראלי.

"רבותי, זוהי ברכתי לתיאטרון הקאמרי, לינוק מהמציאות הישראלית, למלא פונקציה תרבותית בחיי החברה שלנו. לתיאטרון יש עבודה, מלאו אותה. זו ברכתי".
יוסף מילוא

להקת שחקני התיאטרון

(לפי סדר הא"ב)

תום אבני	מיה לנדסמן
מתן און ימי	ערן מור
אלעד אטרקצי'	קרן מור
נדב אסולין	דודו ניב
רות אסרסאי	נדב נייטס
מורן ארביב גנס	ירדן ניקפהמה
עופרי ביטרמן	יניב סויסה
דויד בילנקה	מיכה סלקטר
דביר בנדק	אלון סנדלר
אסנת בן יהודה	מיכל עוזיאל
שמחה ברבירו	שרה פון שוורצה
רמי ברוך	אנסטסיה פיין
ישי גולן	אסתי קוסוביצקי
נטע גרטי	אודיה קורן
איה גרניט-שבא	עירית קפלן
ני הלפרין	דרור קרן
אביביל הרי	שני שאולי
טל וייס	אנדריאה שוורץ
מרים זוהר	אולה שור סלקטר
תום חודורוב	אוהד שחר
יצחק חזקיה	נעמה שטרית
אבי טרמין	שהם שיינר
הלנה יללובה	גלעד שמואלי
מוטי כץ	דן שפירא
יואב לוי	עמוס תמס
כינרת לימני	

הקאמרי דור חדש קבוצת הצעירים של הקאמרי (לפי סדר הא"ב)

תם גל	רוני נתנאל
חן גרטי	מאיה קורן
תום חודורוב	יעלי רוזנבליט
אוריה ילונבסקי	

אגודת הידידים של התיאטרון הקאמרי

האנסדרה ע"ש ליזיקה, עמי ועדי שגיא

באנסדרה: פינת פסנתר לקידום פסנתרנים צעירים, קופות התיאטרון, מכירת ספרים ותוכניות, אוזניות לכבדי שמיעה, קבלות פנים ומפגשים אמנותיים

נשיאת כבוד ראשונה לאה רבין ז"ל (1993-2000)

יו"ר האגודה מיכל כור

אתי כספי מייסדת יו"ר בשנים 1993-2003

יו"ר בשנים 2003-2019 ליאורה עופר

מנהלת האגודה קרן ארזי אורנים

עמיתי כבוד
Julious Bear
אונגר יעל רמי
אנג'ל ענת ואודי
ארקין דוריס ומורי
דותר ורדה ובעז
וולך שרון
זאכר אילנה וראובן
יפה מיכל ודובי
לוקס יסמין
לנדסברג דיתי ואלכס
לנדסברג יובל
לנדסמן גלית יוסי
נסבאום יהודית רמי
נסבאום מיכל
עופר ליאורה
עידן רחל ועודד
פורר מיכל ודוד
רוזין נעמי
רייכר דפנה ושי
רכבי מיכל יובל
שניא ליזיקה, עמי ועדי
שפר נעמה ויגאל
שרצקי מדי ואיזי
תומרס זיוה ואהרון

עמיתים

אבידן בריר ברוריה
אבן עזרא קובי
אופיר ד"ר סימה ופרופ' אביטעם
אור תיאודור
אורבך הלוי אדריכלים
אורבך רותי
אורן איה
אורן שרי ותנחום
אילין שרה
אימבר ברוריה ויהושע
איתן פולט
אלון מירי ואבי
אלחנני איטה
אללוף שרה
אלקון אסתי ואליעזר
אלקון עידית
אלרואי רונית ואלי
אלישך נעמי וארטן
אסיא נעמי ודויד
אסף רותי ואברהם
אפרתי אורית ודוד
אראל אסנת ועמי
באום רינה וגדעון
באומן ניצה וישראל

בירן גינה ודני
בלום ליאורה ומאיר
בנין ישראלה ורם
בר אור רותי ושמואל
בר שלמה
בראון לורה וקובי
ברנשטיין נתן
ברץ בנימין ויעל
ברק נאוה וזינגר שלום
ברקת אורנה
ברקת חנוך
ברקת מיקי ושייקה
גבריאל ענדה
גוט קרן ועזי
גוטמן גלית ואהובי יגאל
גולדשטיין קרן
גורנשטיין רות
גיגור שרה ומיכה
גילרמן ג'נס ודני
גילת תמיר
גלאון חוה
גלילי אורלי ורון
גרטרוד חנה ואשר
גרשון רזיאלה ואבולעפיה אלי
דוד גבריאלה
דונרשטיין שלומית ושמואל
דנקנר אורלי ונוחי
דרגנר רוד ואברי
הומינר נעמי ואהוד
הלפר הילה ואמנון
המבורגר אילנה ויאיר
המבורגר חנה וגדעון
הראל אורה
הרטמן אסתי

הרי רחל ואלי
וולף נורית ודוד
זנגלובק מרים
זרניצקי יוסי
חברוני צבילינגר מירה ונתן
חודורוב עופר ופארה
טולידאנו נירה
טוקטלי עדנה ודן
טייק הנרי ויהודית
טיסונה נעמי ושלמה
טלמור ציפי
טמיר ענת
טמיר רותי ודורון
יוניב אורן
יונס חנה ואלי
יוסף איריס
יפו עליזה ופרופ' אריאל
יפת אורית ואייל
כהן אהרון ורותי
כהן הילה ודורון
כהן זוסמן מאיר
כהן פיני ופנינית
כספי אתי ורם
כץ רונן
לאופר מרים
לבקוביץ חנה ורון
לדנר חיה ורובי
לובצקי תקוה וצבי
לוטן רחל ושאלו
ליאון מלכה ואמנון
ליצין ילנה ופרופ' סימון
לנדאו ליאורה
לנדאו ציפי ויגאל
מאיר נילי ושי

מדנס שוקי
מטלון מוריאל
מטלון רותי וניסו
מיתר ג'וזיאן
מנור נורית ויואב
מנטו אילנה
משה נטלי ואריק
נאמן דליה
סאמט ורדה וחיים
טבול טובה וסמי
טבול לינדה ויצחק
טגל מרשה ומיכאל
טוארי עדיה ויצחק
סטימצקי ערי ורחל
סיטון נורית ויאשה
סלונים תמי ואורי
סלע יהודית
סלע שרה
ספקטור דנה ויצחק
פדני ענת ובני
פדרמן יסמין ורן
פוגל טניה ושלומי
פורר איריס וניצן
פיינר רבקה ורוני
פליישר יפעת ועמירם
פרי נאוה
פרנקל ענת ושמואל
פרשקר דליה
קונדה ציפי ואפרים
קוק תדי והלנה
קני אתי ומיקי
קציץ יהודית ורוני
קריב נילי
קרמר דורית ושלמה

ראובני אורלי ומשה
רבינביץ רונית ואשר
רהב רני והילה
רוגובין נעמי וקובי
רוה תמי ויהודה
רוזן תמי
רוטלוי נלי ויאיר
רוטנברג דליה ופנחס
רויטמן ריטה ונחום
רזיאל איתן
רייכס חדוה ושי
רמון איבון וג'רי
שביט חסיה
שביט יעל
שבס שמעון
שוחט תמר ויורם
שטיאט אילנה וגדעון
שטיר ישראלה ואבי
שטרייט לינדה ואלי
שטרנברג ליאורה ומנחם
שיף אנה ודובי
שלדוב מלכה
שעשוע חסון רינה
שפיר נבון מירי
שקד שושנה
שרון רותי
שרם יוכי ואיציק
שרף רותי ואהרון
תאומים עירית ומושיק

מועצת הנאמנות
חולדאי רון – יו"ר
מינהל ליאורה –
יו"ר הוועד המנהל

אפרת – צרפתי מיכל
גריפל ערן
ד"ר טוביט שלומי
ד"ר ישראל כנען
דואק נחמה
הנדלס משה
וינטר איסי
וישינסקי שלמה
עו"ד סיגל אטרקצ'י
עו"ד רון סמוראי
פון שוורצה שרה
כרופ' גיל פייר
צוקרמן יואב
רו"ח שיף ראובן
רויטל בן אשר – פרץ
רכבי מיכל

הוועד המנהל
מינהל ליאורה – יו"ר

ד"ר טוביט שלומי
כרופ' פייר גיל
צוקרמן יואב
רו"ח שיף ראובן – יו"ר ועדת
כספים וכח אדם
רויטל בן אשר – פרץ
רכבי מיכל

ועדת הביקורת
בנצי דל – יו"ר
רו"ח רון ארנרין
עו"ד, רו"ח רויטל בן נתן
איתי סראג'
נחמה דואק

יגאל וינשטיין ז"ל –
יו"ר כבוד של הוועד המנהל
כיהן בתפקיד יו"ר הוועד המנהל
בשנים (1984-2014)

מנכ"לית - יפעת צחי קיראל

מנהל אמנותי - גלעד קמחי

משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים ומנהל - חביבה הדר

סמנכ"לית שיווק ופיתוח עסקי - ענת ארדיטי

מנהל המחלקה האמנותית - עמית אפטא

מנהלת הפקות - עדי פולק

במאי הבית - עירד רובינשטיין

מחזאי הבית - גור קורן

דרמטורגי התיאטרון - שחר פנקס, קרן חובב, גור קורן

מנהלת לוח ותוכן משלים - ענבה רייזמן לוי

מרכזת המחלקה הדרמטורגית - ורדית שלפי

דוברות ויחסי ציבור - מינה סימן-טוב

עוזרת מנכ"לית - הדס בלאס

מחלקת שיווק חוץ - נעמה קוטנר, גיל חיון

ממונה בטיחות - יעקב הכהן

מנהל תפעול - שי טיאנו

מפיק ראשי - אבי גז

מנהלת פרסום - יובל לאופר ישראלי

מפיק בפועל - חיים סלע

מנהל ייצור - אמיר עבודי

רכזת דיגיטל - שיר רגב

מנהל "הקאמרי ACADEMY" - אוהד ובר

רכזת תלמידים וסגל - כרמל כהן

מח' שכר - לימור רושטילד, סופי וייס

מח' הנהלת חשבונות - אלינה אבקומוב, גלינה
לרמן, טניה פרצון, סאשה גלדקי

מחלקת מנויים מכירות וקופה ע"ש שולה הגרי
מכירות, מוקד, טלמרקטינג, מחלקת סדרנים

מחלקת שרות לקוחות - מנהל - ליאור אורמן
אור מגלד, אורי קורנגרין, איתי קויאטק, גיא
זלנפרוינד, דור חדד, ליאור תקוה, לינוי בן מאיר,
מירב שטרן, נבו קנת, נועה הוכברג, נעמי בן נון,
מאיה אסא, קארין צ'יקו, רוי כהן, שגיאל קרישר,
ורדי חן, שני וייס

מחלקת מכירות - מירי סבן, נחמה אפשטיין, שלי
לי כתר, רועי פרנקל

מחלקת טלמרקטינג - מנהלת - עינת כהן
אילנה הדר, ברכה שם טוב, גלית קטן, נילי רוסו,
עדה אריאלי, עינת כהן, שלומית זוארק, שלומית
לבנון אלישע, שני מורן

המחלקה החינוכית - עידו פטריץ'

רכזת תפעול - נעה קפלן

מנהל מחלקת סדרנים - להב נוה
אחראי אדמיניסטרציה - זוהר קרמן

מנהלי אולם - אוהד אביב, אור שמריהו, דניאל
יפיימוביץ', דרור פרידמן, זוהר קרמן, מור ברגמן,
שני גרינשטיין, שחר בוהדנה

מח' פיאות ואיפור ע"ש מליקה שנטר
אחריות מחלקת איפור ופאות ומאפרת -
מיכל שביטרטל. תפירת פאות - אירנה סגל, נטשה
אוסמולובסקי, טניה רוזנשטיין. איפור - מיכל עשת,
בן גולדברג, בר בדישי, אנה בלקין, אולגה מטסיאן

מח' אביזרים - מנהלת - אורלי שנברגר
מיה בבילה, שרי גוליאט, הילה דוד, סשה חוץ, שירן
לוי, איזבלה הירש, מיכל ממן, רגן הררי

מתפרה - מנהלת - הדס אבנרי
אביב רון, סבטלנה גוסייב, אירנה צ'רנישוב, נועם
ברק, נגה פז אוקסמן

נגינה ומסגריה - מנהל - גיל ורטהיימר
נגרים - אורי כהן, תרזה אברהמי

מנהלי הצגות - אסף פרידמן, הילה כהן, הלית זיו-
הדס-פארי, נילי בארי, עידו שטון, קארין סיגל, שרה
לבקוביץ', הילה בן חיים, גיל סרי, גיא שנטר

הארכיון ע"ש גרשון פלוצקין
ספרית המחזות ע"ש זאב רייכל מנהל - יורם אמיר
מרכזיה - רחל באלשטן, שי רפאל, פבל קרקוז, זאב
קלדרון, דוד פינקר

המחלקה הטכנית - מנהל - אבי אינברם

מנהלי במה - אילון מעודד, יוסי כוכבי, יוסי ברכה,
עידן תמנו, רונן שלו, שי לויאן, שחר מלינה, ששון
סגרון, אביבם ג'בלי, יוסי לוי, רומן לויטן, דוד ישעיהו,
אלכס בויקו

מחלקות תאורה, סאונד ווידאו
מנהל - הארון נחום

מחלקת תאורה - און כהן, איגור סימננקו, איליה
גמבורג, איליה דיין, אלון בק, אסף גלבר, דני רז, חי
אטמזגי, יואב גינדל, טומי עוז עמי, סילביו מאירסון,
שחר אלטמן, אלכסנדר פיקרשילי, רונן בכר, נועה
ציזון, תמיר טובול, פלו ספוט - רומן קריכלי, גולן
ביתן, עידית נתן, איציק לחאם

צוגים - אנדריי סברדלוב

מחלקת סאונד - מנהל - אייל רייכשטט
אבי אזרייב, איתמר בן זכאי, אלון בלום, אלירן
ביקובסקי, אסף בר, גיזם אזמיר, טומי שמיר, טניה
נריינה, ישי חממי, נאור איז'ק, עמית פורז, שי שדה,
עידן ברכה, ברוך ביבס, עמרי בקר, עדי זעפרן, נועם
פרי, עדי אפל, עמית מרקו, לירז ברק, ניק קברקין

מחלקת וידאו - אחראי - אבשלום אביעז
אבשלום דוד, אורטל ששון, עילי חלד, אסיה נלן,
ג'רמי דוביאק, מקס טנאי, נועה מלקובסקי, פיטר
סברדלוב, דניאל קליינברג

מח' אביזרים והלבשה - מנהלת - רקפת יחיאל
אלה באום, דיאל קלע, יערה חלבה, ליאה אלבז, מיה
לוי, מירב בשארי, מרצ'ין אולישיוק, סנדרה פרוסטבי,
עמית עובדיה, רוני קונפינו, ריה לידר, שרה כהן,
תמר וולקני, רון בן דוד, גלי יוחאי, רוני איליה, טלי
אולמן, אדוה שליפך, עומר בויאר, רותם פישמן

קרן ליאור תרבות ואמנות לחיילי צה"ל
מנהלת הקרן - מירי מרקוביץ
ועדת ההיגוי - יו"ר אבי נאור
חברי הוועדה: אבי אנג'ל, אפרת אברהם-ליבנה,
יפעת צחי קיראל, שלמה וישינסקי, יעל חולדאי,
נעם סמל, זיוה פתיר, אלעזר שטרן, עירית תאומים

קרן יונה אתינגר והווארד גילמן למחזאות מקורית
מנהלת הקרן - שרון וולך

אנסמבל עיתים (ע"ר) | מייסדת - רנה ירושלמי,
כלת פרס ישראל, מנהל אמנותי - צבי סהר, מנהלת
אדמיניסטרטיבית - איילת דרוך, יו"ר ועד העמותה
- עו"ד טליה יצחקי, רו"ח - חיים וורמברנד

יעוץ משפטי - עו"ד אייל יפה, משרד עו"ד צבי יפה

מחלקת מנויים:

טל: 03-6060900 | פקס: 03-6918171
בשעות 08:30-21:00, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00

קופה: 03-6060960 (ישיור ובכרטיס אשראי).

בימי א'-ה' 08:30-20:30, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00,
ו' ומוצ"ש שעה לפני תחילת ההצגה (הזמנת כרטיסים במכירה
מוקדמת עד שעה 19:00 בלבד)

מחלקת מכירות (קבוצות ועדי עובדים):

03-6060903/4/5/6

המחלקה החינוכית: 03-6061969

אגודת עמית הקאמרי: 03-6061910

כתובת הקאמרי באינטרנט: cameri.co.il

המחלקה לווועדים: 03-6061960, 03-6060926

מנויים נכבדים, בכל פניה יש לציין את מספר המנוי. הכרטיסים
נשלחים לטלפון הנייד. אם החלטתם לבטל הזמנתכם נא עשו
זאת עד 48 שעות לפני ההצגה, אחרת נאלץ לחייב את כרטיס
המנוי. כדי להימנע מעמידה בתור אנו ממליצים להוציא את
הכרטיסים מראש. שימו לב לאולם שבו מתקיימת ההצגה.

שימו לב! לאחר תחילת ההצגה יופנו המאחרים ליציע בלבד.
בהצגות בקאמרי 3 ובקאמרי 4 למאחרים לא תותר הכניסה,
מכיוון שאין יציע למאחרים.

לרכישת כרטיסים:

03-6060960, 1-700-707-990

03-6060900

באמצעות כרטיס אשראי, ניתן לרכוש ישירות

באתר התיאטרון: cameri.co.il

ניתן לשלוח דואר אלקטרוני לכתובת:

booking@cameri.co.il ונציג השירות יחזור אליכם.

לפרטים נוספים אתר הקאמרי: cameri.co.il

PLATFORMA

FROM VIOLENCE TO ART

Activist Theater for Survivors of Violence and Trauma

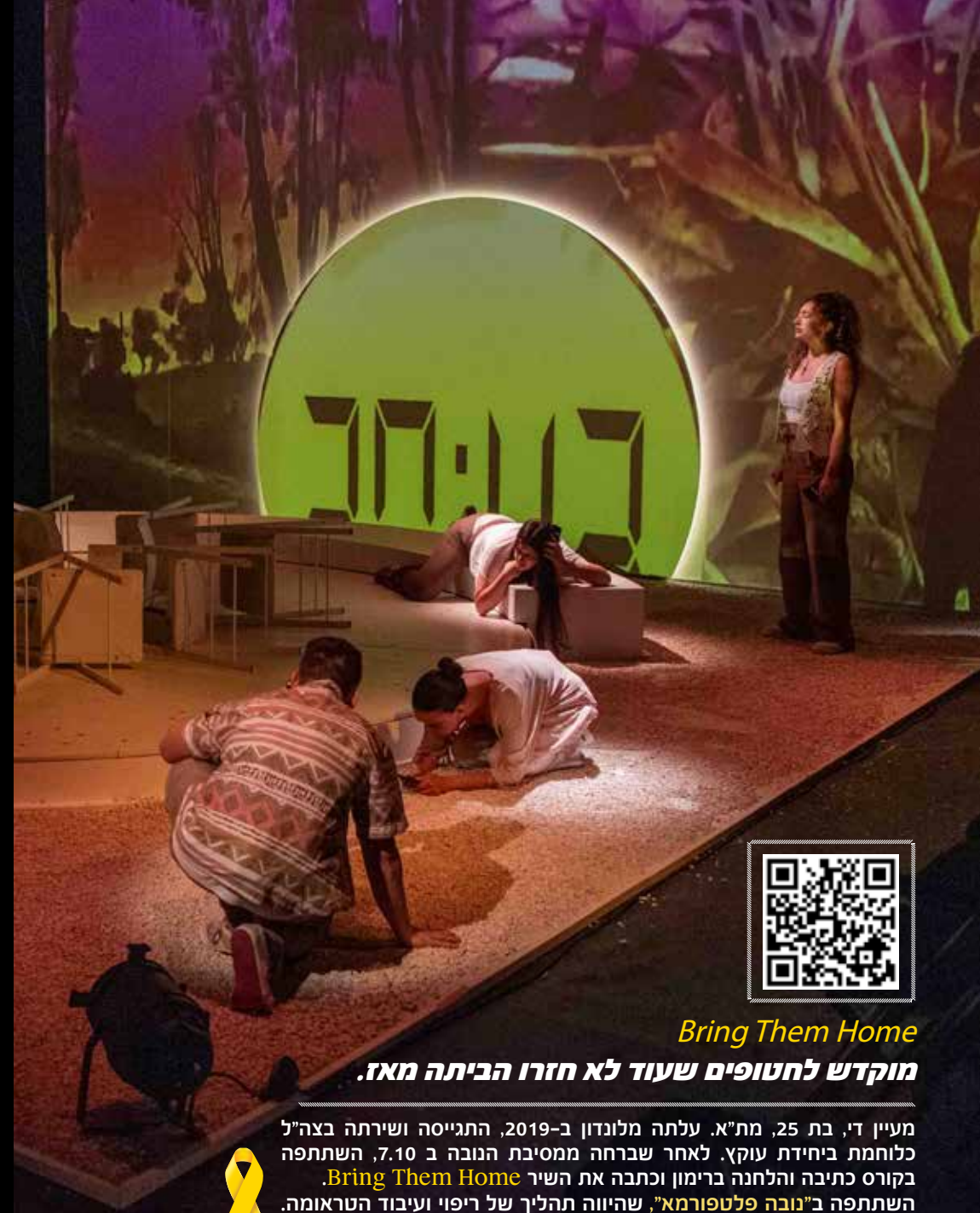
Activist Theater for Survivors of Violence and Trauma

Platforma Theater, led by Keren Cohen Israeli and Dana Dvorin, was founded as a nonprofit organization in 2015. The participants in this model are individuals who have experienced physical, sexual, emotional, economic, or psychological violence—trauma that has profoundly altered the course of their lives.

Working with theatrical tools serves as a therapeutic process, allowing them to confront and navigate their post-trauma through performance on stage and behind-the-scenes work in various theater professions.

"Platforma" collaborates with the Cameri Theatre, staging productions in which professional actors perform alongside Platforma participants, inspired by their personal testimonies.

Bring Them Home

מוקדש לחטופים שעוד לא חזרו הביתה מאז.

מעין די, בת 25, מת"א. עלתה מלונדון ב-2019, התגיסה ושירתה בצה"ל כלוחמת ביחידת עוקץ. לאחר שברחה ממסיבת הנובה ב 7.10, השתתפה בקורס כתיבה והלחנה ברימון וכתבה את השיר *Bring Them Home*. השתתפה ב"נובה פלטפורמא", שהיווה תהליך של ריפוי ועיבוד הטראומה. תיאטרון פלטפורמא ערכו את הקליפ האומנותי לשיר זה, בתקווה שכולם ישובו הביתה בשלום.

TRIGGER WARNING

by **Keren Cohen Israeli**

Directed by **Dana Dvorin**

Dramaturgy **David Bilenca**

Set Design **Shani Tur**

Music **Idan Yitzhayek**

Costume Design **Avia Bash**

Lighting Design **Ziv Voloshin**

Video Art **Yifat Gabay**

Voice Coach **Tali Shochat**

Movement Coacing **Lee Nahat Shalom**

Artistic Consultation **Shahar Pinkas**

Assistant Directors **Limor Bzazinski, Saga Duvdevani**

Assistant Costume Designer **Alma Spigler**

Assistant Set Designer **Ella Baum**

Production **Hani Yeshayahu**

Social Guide **Hila Tzarum**

Psychological Support **Anat Hadar Zalstein**

Production from Cameri Theater

Adi Polyak and Haim Sela

Cast:

Osher Daniel

Asaf Saar

Bar Chinitz

Dor Treistman

Chana Tavor

Kfir Baruch Hod

Noam Rabi Barel

Nurit Bukobza Harar

Shelly Yishai

Shani Hadar

Filmed Actresses

Orly Katan

Andreea Shvartz

Dana Kuchrovsky

Yarden Nikfahama

Limor Bzazinski

Moran Arbiv Gans

Noy Halperin

Stage Crew:

Show Managers **Gil Seri, Sara Lebkovich**

Tech Manager **Daniel Fishbein**

Board of Directors of Platforma Association

Orit Rabinovich

Dorit Lahiani

Maya Grossman

Ronit Ofrat

Shani Zilbershtein

Chairwoman of the Friends

of Platforma Association

Ofra Hartel Rosenblatt

Special thanks to:

Michal and Yuval Rehavi

Meitar Law Office

Baron Endowment

The Jewish Community of Detroit - Detroit Federation

The entire Cameri Theatre team, led by CEO Yifat Tzachi, Gilad Kimchi and the artistic department for their warm collaboration and welcoming home.

First show: **April 28, 2025** | Duration: **One hour and twenty minutes.**

A discussion with the audience will be held at the end of the show.

About the Play:

An original moving drama Inspired by personal stories of survivors of the Nova party and featuring them on stage.

6:29 AM, the sunrise of a new day, the trance beats on the dance floor are replaced by a red color, the party explodes and everyone seeks shelter. Ten young people who managed to return alive from Nova discover that the road to recovery is still long.

Every motorcycle noise sounds like a siren, a phone ring startles them, and even questions and glances are triggers. Only in a healing, protected, and intimate space, specially created for the party survivors, do they dare to confront their trauma and regain control of their lives.

A heartwarming play sprinkled with humor, where the audience is part of the characters' healing journey, because their story is our story.

At the end of the play, the audience is invited to a shared conversation with the survivors, during which questions and feelings will surface. The play is a rare opportunity to look trauma in the eyes and be exposed to inspiring stories about courage, faith, and choosing life.

"I don't know where I'm running. God. I keep looking sideways and seeing people falling. I try not to fall, but it's hard when you constantly have to jump over... These are people who were dancing with me just a moment ago. We were fifty... How is it possible that only ten of us remain?" (from the play)

THE CAMERI THEATRE OF TEL AVIV
CAMERI

ISRAEL PRIZE RECIPIENT

TRIGGER WARNING

By **Keren Cohen Israeli**
Directed by **Dana Dvorin**

PLATFORMA
FROM VIOLENCE TO ART

 Ministry
of Culture
and Sport